

Nr 15.

Av herr **Ericsson** i Näs m. fl., *angående ändring av språkformerna i riksdagens protokoll.*

Sedan lång tid tillbaka har i vårt skriftspråk godtagits användningen av verbens singularformer. Denna utveckling, som givetvis betingas av skriftspråkets utveckling och anslutning till talspråket, innebär ju i och för sig en förenkling och närmar dessutom svenskan till de övriga nordiska språken.

Man kan alltså numera fullt korrekt skriva t. ex. »de kan» i stället för »de kunna», »vi har» i stället för »vi hava» etc. Detta gäller såväl för tidningspressen som för skolor och undervisningsanstalter. Få av de nu levande svenska författarna använder sig av de gamla pluralformerna.

Beträffande riksdagstrycket är förhållandet annorlunda. De riksdagsledamöter, som skriver en motion och härvid använder singularformerna, får i trycket sedan se detta »rättat», och riksdagsprotokollen, som väl närmast skall vara ett stenografiskt återgivande av det talade ordet i kamrarna, bibehåller konsekvent de gamla språkformerna. Få riksdagsledamöter torde emellertid i sitt tal använda sig av vändningar som »vi kunna ej» eller »vi vilja icke». Det borde enligt vår uppfattning också i protokollen återges med »vi kan inte» och »vi vill inte».

Med stöd av ovanstående hemställer vi, att riksdagen måtte besluta,

att motioner som inges med texten skriven enligt det nyare språkbruket också i fråga om detta blir tryckta i enlighet med manuskriptet, samt att motsvarande modernisering av språket också kommer att ske beträffande anförandena i riksdagens protokoll.

Stockholm den 10 januari 1952.

Gunnar Ericsson

i Näs.

Stig F. Hansson

i Önnarp.

Rolf Edberg.

Ossian Sehlstedt.

Ingrid Gärde Widemar.

James I. A. Dickson.

Gösta Netzén.

Karin Wetterström.